

EN PER MILJON

Tack, broder! Tack, broder Shakarian!

Och god förmiddag, vänner! Förvisso gott att få vara här i Los Angeles igen i förmiddag, före den här stora konferensen och den kommande mötesserien den här kommande veckan borta på Embassy Hotel. Jag väntar mig att få se Er allesammans där borta. Och vi har allesammans stora förväntningar på att få möta vår Herre Jesus, få möta Honom där borta. Han lovade, att Han skulle vara där. "Varhelst två eller tre var samlade", skulle Han vara där.

² Och jag är säker på, att jag mötte Honom i förmiddag, då jag kom uppför trappan här i den här hörsalen, då alla människorna med stora förväntningar väntade på frukosten och talet. Och det är gott att få vara församlad här tillsammans med Er och med radio-åhörarna. Det är så många här inne, de är . . . Jag var tvungen att gå ner till nästa våning och tala med några. Och såg så många böneämnen, hjärtfel, och olika kroppsliga sjukdomar, och nu är vi här för att be för de sjuka och plågade.

³ Just som jag kom upp till toppen av trappan. . . Jag tittar på den gamle gentlemannen nu. Han kom fram till mig och sa: "Broder Branham, för årtal sedan. . ." Han sa, att han hade så svårt hjärtfel, att han. . . De trodde han skulle dö. Och jag bad för honom, och Guds nåd helade honom. Och här är han i förmiddag, långt in i åttioåren, och fröjdar sig bara. Så det där får oss att fatta nytt hopp.

⁴ Och nu tigger jag förvisso om förbön av människorna ute i radio-landet, så väl som här. Sedan jag farit ifrån den här mötesserien, far jag till Europa, ner till Afrika och runt omkring, på möten. Och det här är att fara på grund av en syn, så det kommer att bli ett härligt möte där, det är jag säker på. Och jag har känt i årtal, att Herren har velat, att jag skulle komma tillbaka. Den lilla ödmjuka, blygsamma verksamheten Han gav mig, jag tror inte, att Han är riktigt färdig med den än, där borta. Verkade som om det kan finnas en själ någonstans, som jag skulle kunna fånga i Evangeliets nät, det som Han gav mig för att dra noten efter människor, den gudomliga helbrägdagörelsens sätt, att be för de sjuka. Och jag tigger förvisso om Era förböner, både Ni människor här och de, som är ute bland radio-åhörarna.

⁵ Jag har inte tid till att bara ta en text och predika, vilket jag förväntar mig efter några minuter här i – i det. . . Den här hörsalen, utan bara att tala till Er några ögonblick, bli bekant. Och människorna ute i landet, jag kommer att be för dem där ute genast, och för Er här också. Och jag är förvisso glad för att få

träffa alla dessa fina nya vänner, som jag aldrig har träffat förr, bara komma i kontakt med dem i förmiddag.

⁶ Vi har haft det härligt i mötena på andra ställen. Jag kommer inte ut alltför mycket längre, det är så mycket att göra. Vi försöker bara att hålla vägen het mellan Jeffersonville i Indiana och Tucson i Arizona, dit vi flyttade ut för några år sedan, enligt en syn från Herren, som sände ut oss dit också, då jag inte visste, vart jag skulle fara. Och många av Er här på Cliftons, jag talade med Er litet grand innan jag for och på Phoenix-mötet, om synen, som hade kommit. Jag såg sju Änglar i en klunga.

⁷ Och jag vet, för radio-åhörarna, kanske många av Er inte är fullt evangeliska, och det här kan verka litet mystiskt för Er. Vilket det skulle göra för mig, men det finns. . . Vem som helst, som kan förklara vad som helst, Du behöver inte längre ta emot det i tro. Det är saker, som vi inte kan förklara, som vi måste ta emot i tro. Vi kan inte förklara Gud. Ingen människa kan förklara Gud. Han är suverän, och Han är stor och mäktig. Vi bara – vi bara accepterar det, för att vi vet, att Han finns. Och så genom vår tro, då vi accepterar det, ger Han oss svar tillbaka, Den Helige Andes dop.

⁸ Vilket jag just tänker tala till Er om, om några ögonblick här, om: "Guds väg, eller plats för tillbedjan." Och den enda plats, där man kan tillbe Honom, den enda plats, där Han någonsin kommer att möta en, det måste. . . Det finns en enda Församling, en enda plats, en enda tid, ett enda folk, i allt, som Gud möter. Och jag hoppas, att Herren välsignar Budskapet till Era hjärtan här.

⁹ Då vi nu kom till Tucson, var det underligt, hur de där synerna talade till en i Herrens Namn. Inte en enda av dem, såvitt jag någonsin kan minnas, jag ska fråga vem som helst annan, om de kan minnas någon gång, då Han någonsin sa någonting, förutom det, som var Sanningen. Det sker alltid på det sättet, som Han säger, att det ska ske.

¹⁰ Och det är meningen, att Han, enligt Skrifterna, ska komma tillbaka till oss i den här sista tiden i den här sortens verksamhet. Det kommer att bli efter Andens dop och tungotalandet och den gudomliga helbrägdagörelsen osv., de där sakerna. Överträffandet av pingst-budskapet är det, som vi talar om idag. Denna Kristi egna verksamhet upprepad bland Hans folk, med precis samma saker, som Han gjorde, då Han var här på jorden. I Sin Kropp, Bruden, som är en del av Honom, som gör samma saker, liksom Man och Hustru eller Konung och Drottning, strax före Bröllopsceremonien.

¹¹ Den här veckan vill jag, om Gud vill, tala litet grand om det där ute i vår kampanj här på Embassy Hotel och liksom bli bekant på mitt blygsamma sätt att göra det. Tiden och den tid vi lever i, om en person inte vet vilken väg man ska gå, vad

man ska göra eller vart man ska vända sig, går – går man inte i tro längre, man bara gissar, man antar. Och att *anta* är att ”rycka fram utan officiell befogenhet.” Så om vi inte har den verkligt officiella auktoriteten att veta, vad Gud sa skulle ske i den här tiden, hur ska vi då någonsin kunna möta den här tiden? Och vi måste möta den, då vi genom tro på Hans Ord känner igen de saker, som förväntas hända nu och nationernas tillstånd, människornas tillstånd, församlingens tillstånd osv.

¹² Vi måste förstå det där, och så hur vi ska gå ut och möta det. Om man inte vet hur man ska göra det, är man bara – bara vad vi brukade kalla liksom på måfå. Bara hoppa in och hoppas, att det ska finnas, hoppas *det här* och hoppas *det där*, och ”kommer det att vara så?” Men Gud vill inte, att vi ska göra det. Han vill, att vi ska veta, vad Han har sagt om den här tiden och så möta den i tro, för att Han sa, att det skulle vara på det viset. Då vet vi – vi vet, att man har Sanningen då, för man har inte någon persons ord för det, man har Hans Ord om vad vi måste göra. Och vi hoppas, att vår himmelske Fader kommer – kommer att bevilja oss detta den här veckan.

¹³ Jag är ledsen, nu, att jag avbröt det där jag höll på att säga för några ögonblick sedan om att komma till Tucson. Och jag trodde själv, att det var slutet på mitt liv. Jag tänkte, att ingen någonsin skulle kunna stå ut med den där chocken, med det tillstånd som hände i den där synen den där förmiddagen omkring klockan tio hemma, att man någonsin skulle kunna leva efter det. Å, jag kom till Tucson och avtalade med min son, att min hustru och – och barn skulle fara tillsammans med honom, sedan jag hade farit, för jag trodde, att det var slutet för mig. Och jag, i Phoenix och många av mötena tidigare skedde det, jag talade om för Er precis hur det skulle ske.

¹⁴ Nåväl, några månader senare var jag uppe i Sabino Canyon en morgon, det är precis norr om Tucson. Jag var där uppe för att be. Och medan jag bad, hade jag min hand uppe i luften och sa: ”Fader, jag ber Dig, att Du på något sätt ska hjälpa mig, ge mig kraft, för den tid jag nu möter. Och om mitt arbete är fullbordat här på jorden, då måste jag komma till Dig. Och det är inte det, att jag har någonting emot att komma, men jag vet, att Du kommer att ta hand om min familj. Och jag – jag ber bara om kraft för den här tiden.” Och någonting träffade min hand!

¹⁵ Nu, radiolyssnare, kan det här verka underligt, som jag har sagt, men det är sanningen. Och Gud är min Domare.

¹⁶ Jag tittade i min hand, och där var ett svärd, hade ett hölje över handtagsdelen. Och själva handtaget var gjort av pärlemor, och det såg bara ut som ett guld-liknande skydd över handtagsdelen. Och själva klingan såg mera ut som om den var av någonting blankt, å, någonting som liknade krom eller något, som glittrade i solen.

17 Nu var det omkring klockan tio eller elva på förmiddagen, långt uppe på toppen av ett berg. Ni kan ju föreställa Er, hur en person (som jag känner, att jag är vid mina sinnens fulla bruk) skulle känna sig, att stå där med ett svärd från ingenstans, inga människor inom många kilometer, och hålla det där i sin hand. Jag kände på det, tog och svängde klingan fram och tillbaka, och å, det var ett svärd!

18 Och jag såg mig omkring. Jag sa: "Nåväl, nu, hur kunde det där någonsin hända? Här står jag här, just här, och ingen i närheten på många kilometer, och var kom det där ifrån?" Och jag sa: "Nåväl, jag – jag antar, att kanske det är Herren, som talar om för mig, att det är slutet på min tid."

Och en röst talade och sa: "Det här är Herrens Svärd."

19 Och jag tänkte: "Tja, ett svärd, då är det åt liksom en kung, till att dubba med." Ni vet, hur man brukade göra i England och på olika platser. Jag tänkte: "Det är det, det är till för, för att dubba." Och jag tänkte: "Nåväl, kanske det är meningen, att jag ska lägga händerna på folk, eller . . ." Jag hade alla slags . . . Det mänskliga sinnet kan bli alldeles förvirrat, som Ni vet. Man vet inte. Våra sinnen är begränsade, Hans är obegränsat. Så, och jag var, det . . . Så lämnade det min hand, och jag vet inte, vart det tog vägen, det bara försvann. Å, om en person inte förstod litet grand om andliga ting, skulle man – man skulle bli tokig så där. Man skulle stå där och undra, vad som hände.

20 Och Han sa: "Synen är inte slutet på Din tid. Den är till för Din verksamhet. Det där Svärdet är Ordet. De sju Inseglen ska öppnas, hemligheterna med . . ."

21 Och sedan, två veckor därefter, rättare sagt två månader därefter, var jag uppe på berget tillsammans med en skara vänner, då det skedde. Sju Änglar kom, precis lika klart, som att Ni står här, svepande ner från Himmelen. Stenarna på bergen rullade ut och nerför kullarna, och – och folk som stod där skrek och hade sig, Ni vet, och dammet yrde överallt. Och då det hände, sa Han: "Vänd tillbaka till Ditt hem! Nu kommer det att vara så, att varje Ängel kommer att vara ett av inseglen i de Sju Inseglen."

22 Vilket är på ljudband. Och boken kommer att vara ute ganska snart, då den nu är liksom grammatiserad. Som Ni vet, är inte min grammatik så bra, och folk skulle inte . . . Man måste bara vara människor, som älskar mig och vet, hur man ska förstå mig med min grammatik. Men en teolog håller på att grammatisera den åt mig och ta bort alla de – de . . . Nåväl, kanske jag sa fel ord där. Jag vet inte ens det. Så jag hörde någon, som skrattade, så jag antar, att "grammatisera" inte var rätt. Men liksom holländaren får Ni ta mig för vad jag menar och inte vad jag säger, kanske.

23 Och det är bara tre minuter nu, sägs det mig, tills programmet slutar.

24 Nu, kära människor ute i radio-landet och Ni, som är sjuka och behövande bland åhörarna här, skulle Ni nu bara vilja lägga händerna på varandra, medan vi har den här bönen för de sjuka! Nu sa ju Jesus i Sin sista befallning till Församlingen: "Dessa tecken ska följa dem, som tror." "Dem", dem som tror! "Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska."

25 Käre himmelske Fader, vi är som barn idag, vi lyder det, som Du sa, att vi skulle göra. Vi lägger händerna på alla de här telefon-böneämnena. Du ser dem ute i landet där ute, vad de behöver, de lidande. Du ser dem här, som är i behov, lider. Och vi överlämnar dem nu åt Dig, käre Gud, med denna tro på Ditt Ord, att Du har sagt: "Dessa tecken ska följa dem, som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska." Bevilja oss det, Herre, i Jesu Kristi Namn! Amen. [Tomt ställe på bandet. – Utg.]

[Broder Branham avslutar den första radiosändningen. – Utg.]

26 Tack, broder Shakarian! Det är förvisso en stor förmån att få vara tillbaka igen på utsändningen, att få tala till våra vänner ute i radio-landet, såväl som de närvarande här.

27 Och vi förmedlar förvisso denna inbjudan till Er, att komma till Embassy Hotel imorgon eftermiddag för förbön. Och inte bara det, utan ta med Er dem, som är syndare, och dem, som har avfallit! Om vi bara ber för de sjuka, och vi ser verkligen, att Gud hela tiden gör stora under, men det där kommer i andra hand. Huvudsaken är att bli frälst, fylld med Guds Ande, vilket jag ska tala till Er om bara om några minuter här, och det tillräckliga, hur vi måste vara fyllda med Guds Ande.

28 Och gudomlig helbrägdagörelse tilldrar sig vanligen folks uppmärksamhet och för dem in i Guds Närvaro. Då Gud gör någonting, som – som de vet är o- . . . Nåväl, det är oförståeligt. Vi kan inte mekaniskt visa, hur det görs. Gud gör det på Sitt eget mäktiga sätt. Då tilldrar detta sig människornas uppmärksamhet, att få veta, att det finns en Makts Närvaro någonstans, som kan göra någonting, som är bortom det mänskliga förståndet, och det får dem till att se på Guds Lamm. Och den gudomliga helbrägdagörelsen är alltid, har jag fått veta, och jag tror det själv, att omkring mellan sextio och sjuttio procent av vår Herres verksamhet, var gudomlig helbrägdagörelse. Och Han gjorde detta för att dra människorna till Sig. Sedan, då de var där, sa Han: "Med mindre Ni tror, att jag är Han, kommer Ni att förgås i Era synder."

29 Nu är den gudomliga helbrägdagörelsen ett mäktigt dragplåster för att få folk att se på Herren Jesus. Och doktor F. F. Bosworth, som många av Er var vänner till och kände honom, och hans verksamhet betydde så mycket för mig som ung predikant. Jag började med mina möten, och jag träffade broder Bosworth.

Han brukade säga: ”Gudomlig helbrägdagörelse”, det är ett litet rått uttalande nu, han sa: ”Gudomlig helbrägdagörelse är betet på en fiskkrok.” Han sa: ”Man visar aldrig fisken kroken. Man visar honom betet, och så jagar han betet och hamnar på kroken.” Så det är det, vi försöker göra. Det är vår . . . Vi . . . Vår avsikt är att få folk till Herren Jesus Kristus. Och Han är densamme igår, idag och i evighet. Så om Han var Helbrägdagöraren i gångna dagar, så är Han Helbrägdagöraren idag.

³⁰ Bara ett personligt vittnesbörd innan jag ber för de sjuka ute i radio-landet. Det var för några dagar sedan, jag satt uppe på ett berg, där någonting stort hade skett inför femton eller tjugio bröder där, då Herrens Ängel kom ner, och ett stort Ljus flög liksom en komet och kom störtande genom bergen och stenarna flög ett par hundra fot eller mer över där och kapade topparna av träden. Och jag stod rakt under Det. Och hade talat om för dem bara några månader innan det skedde, att Det skulle vara där och vad, som skulle ske. Det omtalades faktiskt dagen innan. Och alla de här männen, som sprang under lastbilar och allting, försökte komma undan. De visste inte, vad som hade skett. Och Han talade och sa, vad som skulle ske omedelbart därefter.

³¹ Jag satt på just den stenen där, precis där Han hade uppenbarat Sig, jag hade en – en vän, som var tillsammans med oss, som hade kommit ner uppifrån Minnesota. Hans släktingar är här i förmiddag och jag är inte säker på om han kan vara här någonstans på någon av de andra våningarna. Det var Donavon Weerts, en fin ung man, en lutheran som just hade gett sitt liv åt Kristus och blivit fylld med Anden. Mycket ödmjuk tysk pojke, omkring trettio år gammal, familj, två eller tre små barn. Han flyttade ner till Tucson bara för att vara granne med mig, dit tre- eller fyrahundra hade flyttat in för att vara grannar. Så han . . .

³² Och jag är glad för att ha sådana grannar som dem. De följer mig hela vägen från Sydafrika och runt överallt, bara för att vara nära och få se . . . Tillsammans med mig och att vara hos mig och njuta av Herrens fröjder.

En så ödmjuk man, jag la aldrig så mycket märke till honom.

³³ Naturligtvis, människorna som jag känner och umgås med är precis liksom min egen bror, syster. Jag ger akt på dem och känner efter, om jag tror de håller på att komma ur kurs och tar dem åt sidan och talar med dem, för jag älskar dem. Vi vill leva tillsammans i Härligheten. Och ibland i mötena tycker Ni kanske, att jag talar strängt till Er. Det är inte därför. Det där är inte, för att jag inte älskar Er, utan det kommer verkligen från mitt hjärta, för att jag – jag . . . Det måste vara bara en enda väg. Det finns bara ett enda sätt att tjäna Gud, och det är . . . Och vi måste förbli i Hans sätt, vad våra tankar än är. Hans sätt!

³⁴ Och jag la märke till Donavon, hans högra örsnibb var svullen kanske till tre gånger sin storlek och såg väldigt röd ut.

Nåväl, nu tänkte jag, att där i öknen några dagar, där vi hade varit, att han kanske hade fått någon kaktus i sitt öra. Men då jag tog tag i hans hand, fann jag, att det var en cancer. Så jag sa till Donavon, jag sa: "Donavon, har Du . . . Hur länge har det där varit på Ditt öra?" Bara för att liksom lura honom, liksom att jag inte visste det. Jag sa: "Hur länge har det där varit där, Donavon?"

Han sa: "Broder Branham, ungefär sex månader.", sa han.

Jag sa: "Varför nämnde Du det inte för mig?"

³⁵ Han sa: "Å, jag såg, att Du var så upptagen," sa han, "så jag ville inte göra det." Han sa: "Jag tänkte bara, att kanske Herren någon gång skulle säga till Dig."

Så jag sa: "Inser Du, vad det är?"

Han sa: "Jag har en god uppfattning om det."

Jag sa: "Det är riktigt."

³⁶ Och den andra morgonen. Ingenting mer är det där, att jag höll pojken i handen. Den andra morgonen fanns det inte ens ett ärr på hans öra. Det var fullständigt borta alltsammans.

³⁷ Vi pressar på så många gånger och försöker komma fram till *det här, det där*. Eller . . . Ser Ni, det är: "Dessa tecken ska följa den troende." Det står inte: "om de skulle be för de sjuka." "Om de lägger händerna på de sjuka, ska de bli friska!" "Vi måste ha tro själva på det vi gör. All right.

³⁸ Så nu är Donavon troligen här. Ni kommer att träffa honom. Han kommer att vara här, om han inte är här i förmiddag på någon av de andra våningarna. Ni kommer att träffa honom, och han kommer att känna till vittnesbördet.

³⁹ Och vad mer skulle jag kunna säga? Jag tror, att Lukas eller Johannes, en av dem, sa, att världen inte skulle kunna rym- . . . Rymma, få plats med de böcker, som skulle kunna skrivas, om vad Han gör bland människorna i denna sista tid, hur sjuka har blivit helade, alkoholister befriade, tusentals av dem, och alla slags sjukdomar och lidanden.

⁴⁰ Ni ute i radio-landet nu, såväl som här, jag håller nu här en stor handfull av böneämnen, som har kommit in per telefon i förmiddag, det har ringt hela tiden, sedan vi kom hit. Och så . . . Etthundranittiosex böneämnen har kommit in i förmiddag per telefon, sedan vi kom in hit. Så låt oss förena oss i bön nu, då var och en . . . Var Ni än är, ute i landet, lägg händerna på varandra, om Ni är troende. Om inte, lägg Din hand på Bibeln eller någonting där ute, medan vi ber här och där!

⁴¹ Käre himmelske Fader, Donavon Weerts lilla vittnesbörd, bara ett av tusentals, Herre, om att Du så nådigt . . . Jag ber, att Du ska se ner i människornas hjärtan både här och i radio-landet. Och må de, varenda en, bli helade! Må den onde lämna

dem, och må de bli befriade från allt sitt lidande. Bevilja oss det, Fader! I Jesu Kristi, Din Sons, Namn ber vi om det. Amen.

Tack, Herre . . . [Tomt ställe på bandet. – Utg.]

[Broder Branham avslutar den andra radiosändningen. – Utg.]

☆☆☆☆☆☆

⁴² Jaha, det här är tre gånger för mig här uppe i förmiddag. Oj! Och, som Ni vet, sades det nyss, att vi måste utrymma byggnaden inom ungefär tolv, fjorton minuter eller någonting. Och ledningen sa det, de som är på den andra våningen där, och de kan inte servera några måltider. Våra måltider drog ut på tiden. Vi har många rätter, som Ni vet. Så vi är mycket, mycket glada, för att vi har haft det här stora andliga, gastronomiska jubiléet, som jag skulle vilja kalla det, den här förmiddagen här tillsammans med den här fina människoskaran.

⁴³ Jag skulle vilja nämna, att vi är . . . Mötena igen imorgon eftermiddag, borta på Embassy. Nu kommer vi att be för de sjuka där och väntar oss, att Gud ska möta med oss. Och jag har kommit för att bidra med min del, min verksamhet, för att (göra allt vi kan för att) göra den här mötesserien till en succé. Inte en succé för att det är våra möten, utan en succé, där folk finner Jesus Kristus. Det är det, som är succén. Vilka möten som helst, hur mycket vi än prisar Gud, hur många stora ting vi än ser Honom göra, hur många gånger Han än talar till oss i Anden osv., om inte någonting blir uppnått, några själar förda in i Riket!

⁴⁴ Och broder Shakarian gjorde nyss ett rejält uttalande just nu, om vad han tänkte om de här tiderna, som vi – vi lever i. Jag tror sannerligen på det där av hela mitt hjärta, att vi lever precis vid avslutningstiden, precis i – precis i aftonskymningen. Solen har kommit långt ner. Och då vi ser saker ske, liksom de gör idag, å, det är svårt att säga, vad en generation till skulle ha med sig. För några dagar sedan . . .

⁴⁵ Låt mig bara ge Er litet grand från insidan! De gjorde en analys av alla skolorna i hela Arizona, där jag bor. De gav barnen, dem ovetande, ett mentalt prov. Och gissa vad! Inklusive gymnasier och – och mellanstadier var det åttio procent av barnen, som led av mentala brister. Sjuttio procent av dem var TV-tittare. Ser Ni, de onda sakerna, de bara smög sig på oss och vi . . . Man undrar varför det kommer. Man kan höra Guds Röst ropa emot det, och ändå finner vi här – vi finner oss invävda i det.

⁴⁶ Låt mig ge Er någonting chockerande! Ser Ni, ”Inte alla, som säger till mig: ’Herre, Herre’, kommer att komma in, utan den, som gör min himmelske Faders vilja.” Hans vilja är Hans Ord. Vi kan vara aldrig så religiösa, ha det härligt, ropa, hoppa i de här mötena, som vi är . . . Jag vill – jag vill inte vara kritisk. Men vi har ett – en plikt att utföra mot Gud, och den plikten är att vara ärliga och att säga det, som Han vill, att jag ska säga. Och jag är –

jag är förvisso tacksam för California-avdelningen, som har haft fördrag med mig i – i mina övertygelser. Om jag inte uttalar mina övertygelser, är jag en hycklare, och då är jag inte ens ärlig mot Er. Och om jag inte kan vara ärlig mot Er, hur ska jag kunna vara ärlig mot Gud, för jag ser Er och talar till Er. Naturligtvis gör vi det åt Gud också, men vi måste vara verkligt uppriktiga och ärliga emot varandra. Vi är förvisso i en – en hemsk, fasansfull tidsålder. Och stannade Ni någonsin . . .

47 Låt mig bara ge Er en liten analys! ”Inte alla, som säger till mig: ’Herre, Herre’ kommer att komma in dit, utan den, som gör min Faders vilja.” Jesus sa, på jorden: ”Människan ska inte leva allena av bröd utan av vartenda Ord.” Vartenda Ord! Inte bara ett Ord, då och då, utan av vartenda Ord.

48 Det var ett enda misstrott Ord av Guds . . . Av Guds bud, som orsakade död, sorg och varenda sjukdom och hjärtesorg, att man missade Guds Ord, ett enda Ord! Om Han tog in den mänskliga rasen i döden genom en miss, att man misstrodde ett enda Ord, ”förvisso”, förvisso. Men Han sa, att det skulle ske. Satan sa: ”Förvisso kommer det inte att ske.” Men det gjorde det.

49 Så vi måste hålla vartenda Guds Ord. Och om människan och allt detta lidande osv., som kom över den mänskliga rasen, genom att man misstolkade, eller – rättare sagt misstrodde ett enda ord, hur ska vi komma tillbaka genom att missa Ett, om det kostade hela detta pris, till och med Hans Sons liv?

. . . många är kallade, . . . få är utvalda.

. . . många är kallade, . . . få är utvalda.

50 Jag kan inte ta en text från det här, men, för vi har inte tid, men bara för att lämna Er någonting. Låt oss tänka på . . .

51 Jag gick en dag tillsammans med broder Shakarian, dit de höll på att korsa boskap. Och jag fick se . . . I laboratoriet, dit broder Shakarian tog in mig. Och de doppade i han-kons sperma bara ett litet . . . Liksom ett litet instrument, en tändsticksbit, och tog upp litet av den där sperman och la den under det där glaset, som förstörde det hundratals gånger. Och där var små sädesceller, som hoppade i det där, i den där sperman. Vilket vi vet, att sädescellen kommer från hanen och ägget från honan. Och jag frågade kemisten där, jag sa: ”Vad är det där, som gör det där lilla hoppet så där?”

Han sa: ”Det där – det är små tjurar och kalvar.” Förstår Ni?

Och jag sa: ”I den där lilla droppen?”

Han sa: ”Ja.”

52 Jag sa: ”Kanske det då i hela sperman skulle finnas en miljon av dem?”

Han sa: ”Jaa, då.” Förstår Ni? Se nu noga upp!

⁵³ Då nu den här viktiga saken äger rum, finns det ett enda ägg, som väntar på en enda sädescell av den där miljonen. Och det finns ingen, som kan säga, vilken sädescell det är, eller vilket ägg det är. Om man skulle ge akt på den naturliga födelsen, är den mer av ett mysterium än – än jungfrufödelsen. För i denna sperma finns det en enda där inne, som är förutbestämd att få leva, och resten av dem kommer att dö. Och det är inte den första, som kommer fram, det är den första, som kommer tillsammans med ägget. Kanske ägget kommer upp från spermans baksida eller spermans mitt, sädescellen kan göra samma sak, ägget. Sädescellen kryper in i ägget, och den lilla svansen faller av den, och där börjar ryggraden. Det är bara en enda i hela den där laddningen av en miljon, som kommer att klara det, bara en enda, och den är bestämd av någon för människan okänd Makt. Fastän man är lika, varenda en, varenda en av de där sädescellerna är precis lika. Samma sak med djuren. Samma sak med människan. Det är bestämt, om det ska bli pojke eller flicka, rödhårig, svarthårig eller vad. Det är bestämt av Gud. Allesammans ser lika ut, av naturen, men det är en enda där inne, som är bestämd att få leva. En av en miljon, ändå är de allesammans lika.

⁵⁴ Då Israel gick ut ur Egypten, var det ungefär två miljoner människor, som gick ut på samma gång. Varenda en av dem hörde en profets budskap. Varenda en av dem såg Eldstoden. Varenda en av dem döptes till Moses i Röda Havet. Varenda en av dem ropade i – i Anden, slog på tamburinerna och sprang fram och tillbaka på stranden tillsammans med Mirjam, då Moses sjöng i Anden. De drack, varenda en, från samma andliga Klippa. De åt, varenda en, färskt Manna varenda kväll. Varenda en av dem! Men det var två, som kom in i landet, en per miljon.

⁵⁵ Vad var provet? De drack alla från samma Klippa, de åt alla samma andliga Manna, som vi äter i förmiddag, men Ord-provet visade på dem. Då tiden kom till Kades-Barnea, då de började gå över in i löfteslandet, och de kunde inte gå över, förrän de hade provats av Ordet. Och alla de – de andra tio kom tillbaka och sa: "Vi kan inte klara det! Människorna ser ut som. . . Vi är liksom gräshoppor jämfört med dem, deras stora befästa städer. Oppositionen är för mäktig."

⁵⁶ Men Josua och Kaleb stillade människorna. De sa: "Vi är mer än kapabla till att göra det!" Varför? Gud sa, innan de gick ut, om löfteslandet: "Jag har gett Er landet. Jag har gett det till Er. Det är Ert." Men det var en av varje miljon.

⁵⁷ Det finns ungefär femhundra miljoner så kallade kristna i världen idag, och varenda dag avslutar en generation. Och tänk om nu Bortryckelsen skulle komma idag, och femhundra människor, över hela världen, skulle försvinna i Bortryckelsen! Man skulle aldrig veta om, eller ens se det i tidningen, om deras försvinnande. Och Herrens Tillkommelse är en hemlig

Tillkommelse. Han kommer att komma och stjäla bort. Det kommer att vara en sådan minoritet, att . . .

58 Precis liksom det var på den tiden, då lärjungarna frågade Jesus: "Varför säger de skriftlärd, att – att Elias måste komma först?"

Han sa: "Han har redan kommit, och Ni förstod det aldrig."

59 Har Ni någonsin tänkt på, vad människorna gjorde? De gick bara vidare och trodde, att Mo- . . . Att Elias skulle komma. Och han var mitt ibland dem, och de förstod det inte.

60 Så kommer det att vara vid Människosonens Tillkommelse! De kommer att göra precis samma sak med Honom. Guds Ande är här. Nåväl, vad kommer vi att göra med Den? Ska vi fortsätta att äta Manna osv., och inte hela tiden rycka fram allteftersom vi växer?

61 La Ni någonsin märke till ett frö, som pastor Pitts talade om för några ögonblick sedan, och hur ett frö kommer ner i jorden? Det finns många frön där i jorden. Då Gud rörde Sig över vattnet med Ljuset och Ljuset frambringades. Guds första Närvaro, då kom uttalat Ljus genom Guds Ord. Och Guds Ord är det enda, som fortfarande skapar Ljus. Och då vattnet kom tillbaka, var fröet redan i jorden, och Ljuset frambringade bara de frön, som återstod med embryon i dem, de kom fram. Gud skapade Sin skapelse.

62 Och nu, på påskmorgonen var det ett annat Ljus, som träffade jorden, då Den Helige Ande gavs. Och Den gavs för att ge Ljus åt de där Fröna, som Gud genom Sin förhandskänedom visste, att de skulle finnas här på jorden. Liksom Han kände till det första naturliga fröet, vet Han var det andliga Fröet är. Din kropp låg här på jorden just då, då Gud först bragte jorden till existens. Vi är en del av jorden. Vi låg där. Och genom Sin förhandskänedom visste Han exakt vem, som skulle älska Honom och vem, som skulle tjäna Honom, och vem som inte skulle det. Hans förhandskänedom talar om det. Och om den inte gör det, då är Han inte Gud. Han kan inte vara Gud utan att vara obegränsad. Och om Han är obegränsad, vet Han allting.

63 Så man ser människorna göra sina misstag. De snubblar över det. De stöter på det och de tänker *det här* och *det där*, men det fungerar inte riktigt, det ser vi. Men det finns någonting, som fungerar rätt, det är att ta reda på Guds fullkomliga vilja och stå i den, det som Gud kallade en till.

64 Liksom broder Jack sa för några ögonblick sedan här nere på – på Pershing Square, om all förvirringen. En på *det här* sättet och en på *det där* sättet. Och om teologerna osv., om Du vill förstå någon teologi, så gå ner dit!

65 Jag antar, att det är ungerfär precis som det är i Hyde Park i London. Jag var där nere, varenda en har sin egen idé. Det är en – det är ett gytter, en modern tids värld i Babylon.

66 Men la Ni märke till, då broder Pitts fortsatte med sitt härliga budskap till oss i förmiddag? Då han började promenera ut ur parken, fann han där en en liten påsklilja. ”Mitt i all förvirringen”, som han sa det till oss, ”hade det inget sätt att säga ’ja’ eller ’nej’. Det var ett liv, där Gud lyste i det, mitt i all förvirringen.” Det fanns där i sin strålgång, för att Gud hade bestämt, att det skulle vara där. Mitt i all konflikten la ingen märke till det. De såg inte dess andliga tillämpning.

67 Och så är det idag bland alla våra stora samlingar och grupper och kyrkor och samfund osv. Den ena drar åt *det här* hållet: ”Vi måste vara baptister eller vara presbyterianer, måste vara *det här*, *det där* eller *det andra*.” Mitt i allt det där finns det en växande blomma. Det finns en Guds kraft mitt ibland oss, som har växt upp mitt ibland oss alla. Låt oss bara stanna upp och titta på den några minuter och ge akt på den den här veckan och se den utveckla sig mitt framför oss! Vi tror, att Gud kommer att göra det. Gör inte Ni det? [Församlingen säger: ”Amen.” – Utg.]

68 Jag ser, att vi borde vara på den undre våningen nu. Så låt oss be, varenda en av oss!

69 Käre Gud, då vi böjer våra huvuden i Din Närvaro, känner vi, att vi är så otillräckliga för att be. Men Du lovade oss, att om vi skulle komma, skulle Du inte avvisa oss. Och de här primitiva uttalandena, som just har gjorts, på inget vis för att vara någon lära, ”en per miljon”, utan bara för att liksom komma ihåg det. För Du sa:

... trång är porten, och smal är vägen, som leder till livet, och få kommer det att vara, som kommer att finna den.

För många är kallade, men få är utvalda.

70 Å, evige Fader, sänd Evangeliets Ljus över den här staden genom den här kommande konferensveckan! Och om det finns någon Säd, på något sätt genom Ditt eget mäktiga, visa förutseende, liksom jag försökte illustrera det med hanens och honans sperma, må de komma in i konferensen! Må Den Helige Ande ge dem Ljus! Vi inser, att det kanske är senare i tiden än vi tror, att det är. Vi ber, Gud, att då vi kommer hit och bara tror, att det kanske är någonting, som kunde göras här, som skulle hjälpa människorna, eller – eller fånga det där sista fåret. Vi vet, att då fårfallan är full, då kommer Herden att stänga dörren.

71 Liksom det var på Noas tid, då den sista medlemmen av familjen var inhämtad, stängde Gud dörren. Och de slog och bankade, men det var för sent. Käre Gud, de hade tillfället.

Du sa: ”Jag är den där dörren till fårfallan.”

72 Och så slående sången från poeten är: "Är inte nittionio nog åt Dig? Men nej, det var ett till." Han kanske är ett litet svart får, eller han kanske är en liten nolla, är kanske den lilla hon eller han. Vi vet inte, var de finns, men den där sista måste komma in, och då kommer dörren att stängas. Å, Gud, som vet allting, rannsaka våra liv i förmiddag! Och sänd oss varthelst vi skulle kunna fara, så att vi kan finna den där sista, så att dörren skulle kunna stängas och Herden vara inne hos fåren! Bevilja oss det, Herre! Om denne är här idag, om denne, som det är meningen ska komma in. . .

73 "Alla, som Fadern har gett mig, kommer att komma till mig. Och ingen människa kan komma, med mindre min Fader har dragit henne."

74 Och om det är någonting, som drar, eller en liten känsla, att det här kan vara stunden för någon här i den här åhörarskaran, här eller i nedre våningen, eller var de än må vara, må de svara: "Ja, Herre, jag är den där lille vilsegångne, som har irrat bort, och som har stretat emot Det hela mitt liv. Jag – jag – jag kände, att jag skulle komma, men idag hänger jag på nederlagssidan. Jag kan inte gå upp eller ner. Jag kan inte gå någonstans." Å, må den store Herden komma, sträcka Sig ner med ömsinta händer och hämta in detta i säkerhet, placera det på Sina axlar och föra det tillbaka i säkerhet!

75 Kanske det finns en här, Herre, som är sjuk, i ett liknande tillstånd, som doktorn sa: "Det finns ingenting, som kan göras." Han försökte intensivt att rädda det, men han kunde inte rädda det. Det är utom räckhåll för honom. Det finns – det finns ingenting, som han kan göra. Hans medicin eller hans kniv kan inte komma åt det. Men å, Herre, det finns ingenting, som är för långt borta för Din mäktiga arm, och Ditt Ord är Din arm. Så vi ber, käre Gud, att Du i förmiddag, medan vi talar med Dig, vill sträcka Dig ner och lyfta upp denne, som är sjuk och inte kan hjälpa sig själv, ur alla vetenskapliga sakers räckvidd, bort från doktorn, må de bli helade! Bevilja oss det, Herre!

76 Då vi tänker på David, då han fick ansvaret för några får, bara några. Men en dag kom en björn in och fick tag i det där lilla fåret och tog ut det och skulle ha ätit upp det (liksom en cancer skulle äta upp en kropp), eller ett stort lejon. Men David, inte alltför välutrustad med en – en bössa, rättare sagt inte en svärdbevärpad man, utan bara med en slunga, han försökte få fatt i det där fåret. Och då han fann djuret, som just skulle döda det lilla fåret, dräpte han det med slungan. Bara ett enkelt litet vapen med en bit läder och ett snöre också, men han hade tillit till det.

77 Vi har inte något stort snille ibland oss, Herre. Vi är enkla människor med en enkel liten bön, men i förmiddag försöker vi få fatt i Faderns får. Den där kvinnan, som olycklig har

vandrat på gatorna, rökt cigaretter och försökt finna frid genom cigaretten. Den där mannen, som har luktat på glaset och försökt ställa tillbaka det, men fienden håller honom hårt. Den där pojken eller flickan, som har försökt att göra rätt, som bara inte kan få kraft till att bryta sig loss från det, som är fel. Vi kommer i Herrens Jesu Namn för att göra anspråk på det där fåret i förmiddag. Vi trotsar fienden, för det är en enkel sak, en slunga, en bön, men vi kommer för att föra den där tillbaka till Faderns fålla, så att vi kan göra räkenskap för de saker, som har blivit lagda i vår hand. Må Guds kraft nu träffa tron nere i människornas hjärtan, och må den där vilsegångna själen komma tillbaka i förmiddag! Må det här livets frestelser släppa honom, låta honom gå! Och må han finna sig vara i säkerhet på Mästarens axlar, buren tillbaka till tryggheten igen! Vi ber om det i Jesu namn. Amen.

⁷⁸ Gud välsigne Er allesammans! Tills jag möter Er imorgon, ska jag överlämna mötet åt broder Shakarian. [Blankt ställe på bandet. – Utg.]

[Broder Branham avslutar tredje delen. – Utg.]

☆☆☆☆☆☆

⁷⁹ Det här, jag – jag hoppas, att Ni kommer att... Att jag har funnit mer nåd i Guds ögon och hos Er, så att Ni inte tror, att jag skulle stå här för att säga Er någonting, som var fel. Jag har passerat min femtiosexårsdag här om dagen. Det här är inte bara en gammal mans Budskap. Jag har trott på det här sedan jag var en liten pojke. Och om det här inte är sant, har jag varit den dummaste person, som Gud har haft på jorden. Jag har gett hela mitt liv åt den här Saken. Och får jag ärligt säga detta: om jag än hade tiotusen liv, skulle jag aldrig ändra mening.

⁸⁰ Nu är helbrägdagörelse inom räckhåll för varenda person. Kom ihåg, att helbrägdagörelsen är i Dig. Gud placerade i persikoträdet varenda persika, som någonsin skulle vara i det, då Han planterade det i Trädgården. Ser Du, Du bara... Persikoträdet eller äppelträdet eller fruktträdet måste bara växa, genom att det dricker vattnet i jorden. Nu har varenda en av Er de här möjligheterna i Er till att befria Er, för det är Gud, eftersom Ni har blivit planterade i Kristus genom dopet (inte vattendopet), andedopet. Ni kommer inte in i Kristus genom vattendopet. Genom andedopet!

⁸¹ Imorgon eftermiddag, om Herren vill, talar jag om det där, *hur* och *vad*, som är den rätta tillämpningen av det. Vi har det på eftermiddagen, så det inte kommer att krocka med något av Era möten.

⁸² Titta nu, varenda en av Er står här som troende, ser Ni, då är Livet, som var i Kristus, i Er. Det kan, bara Ni kunde se det!

⁸³ Det är djävulens uppgift att hålla Er blockerade från Det, hålla Er förblindade. Han kan bara låta Er vara förblindade, så

att, ser Ni, då vet man inte vart man går. En människa, som är blind, kan inte säga, vart hon är på väg, hon måste söka förståelsen hos någon, som kan se. Tills vi kan förstå det, måste någon tala om för oss, vad som är Sanningen.

⁸⁴ Och Kristus dog för Dig, och du är omplanterad från världen in i Kristus. Och allting, som Du har behov av, är inuti Dig genom Den Helige Andes dop. Är inte det riktigt? Det enda Du nu behöver göra, är att börja dricka av Det.

⁸⁵ Och då trädet dricker, börjar det utveckla sina löv, sin knopp, utvecklar sin frukt varje år. Frukten är inte i marken, frukten är på plantan. Hur många förstår det, säg: "Amen."! [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] Så, ser Ni, frukten är på plantan, och varenda planta måste dricka från sin källa. Då regnet kommer ner, ger den plantan liv, att dricka från den. Och eftersom den dricker, växer den.

⁸⁶ Och den växer upp, tills den kommer till den fulla knoppen, precis liksom Församlingen har gjort, för att blomma ut i den här tidsåldern.

⁸⁷ Och då vi dricker, växer vi. Men om plantan vägrar att dricka, då kan inte plantan växa. Och om Ni bara vill tro på det nu, individuellt!

⁸⁸ Naturligtvis vet Ni, hur Herren gör, visar på olika saker, som Ni har gjort och vad Ni inte borde ha gjort osv. i mötet. Vi hoppades, att Den Helige Ande skulle falla över oss i förmiddag och göra så, då vi stod. Men jag fortsatte att vänta.

⁸⁹ Jag tror, att det är den nervösa delen, då man tänker att nere på undre våningen vill man ha ut oss härifrån, ser Ni. Men de vill ha ut oss, vi är sena nu.

⁹⁰ Men tro på det här av hela Ditt hjärta! Var snäll och gör det! Om jag – om jag har funnit nåd i Dina ögon som en sanningsenlig person, så tro på det här! Lägg nu Era händer på – på varandra!

⁹¹ Titta nu, Bibeln säger inte: "Dessa tecken ska följa William Branham." Den säger inte: "De ska följa endast Oral Roberts." Den säger inte: "Det ska följa broder Kopp", eller någon.

⁹² "Dessa tecken ska följa dem," i flertal, "som tror. Om de lägger sina händer på de sjuka, ska de bli friska." Det är denna Guds kraft, som finns i Er, som ger Livet åt personen, som Du har handen på, Den Helige Andes livgivande källa.

⁹³ Käre Gud, i Jesu Kristi Namn, i detta avgörande ögonblick, då församlingen... Må de få stå den här sekunden, utan nervositet, och må den Kraft, som lät Kristus uppstå från graven, just nu levandegöra för dem Evangeliets Sanning, att Jesu befallning var, att om de "lägger händerna på de sjuka, ska de bli friska!" Må varenda demonisk kraft, varenda sjukdom, varenda åkomma, vartenda lidande, varenda torterande sak, som

har hänt människorna, må det fara härifrån just nu genom tron!
Som troende människor ber vi om det i Jesu Kristi Namn. Amen.

⁹⁴ Räck nu upp Era händer och prisa Honom, om Ni tror, att Han gör det!

⁹⁵ Käre Gud, det här lilla barnet kommer att dö, Herre, med mindre det här blir gjort. Jag fördömer den här utväxten i Jesu Kristi Namn. Må den lämna det oskyldiga barnet! Amen.

Doktorerna har försökt nu, och de misslyckas. Bara tro! 🖱️

EN PER MILJON SWD65-0424
(One In A Million)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska lördag förmiddag den 24 april 1965 vid Full Gospel Business Men's Fellowship Internationals frukost på Clifton's Cafeteria i Los Angeles, California, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org